

УДК 343.1

ПРОЦЕСУАЛЬНИЙ ПОРЯДОК ТА УМОВИ ЗУПИНЕННЯ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ У СУДІ ПЕРШОЇ ІНСТАНЦІЇ

Отчак Н.Я.

Львівський державний університет фізичної культури

Маліцька Н.В.

Львівський національний університет імені Івана Франка

У статті розглядається питання специфіки зупинення кримінального провадження під час судового розгляду. Визначено процесуальний порядок та умови зупинення кримінального провадження. Окрім цього, охарактеризовано діяння у формі ухилення від слідства та суду, як умову зупинення судового провадження та досліджено дане питання через призму проблем теорії кримінального права. Проаналізовано теоретично-правові та практичні проблеми зупинення кримінального провадження у суді першої інстанції. В результаті аргументації викладених позицій, запропоновано шляхи оптимізації чинного кримінально-процесуального законодавства.

Ключові слова: судовий розгляд, підготовче провадження, зупинення судового провадження, ухилення від слідства та суду, спеціальні умови зупинення.

Постановка проблеми. В умовах проведеної в Україні правової реформи, в тому числі реформування кримінально процесуального законодавства, здійснюється вдосконалення багатьох галузевих інститутів, зокрема, інституту зупинення кримінального провадження. Незважаючи на те, що зупинення провадження носить в цілому негативний характер, оскільки воно обумовлено обставинами, що перешкоджають нормальному ходу досудового розслідування чи судового розгляду, тому відповідна процесуальна «затримка» повинна бути максимально ефективно використана з метою реалізації завдань кримінального судочинства. На відміну від досудового розслідування, проблеми регламентації зупинення кримінального провадження у судових стадіях є малодослідженими нині науковцями-процесуалістами. У зв'язку з цим особливої актуальності набуває дослідження статті 335 КПК України, що визначає підстави та умови при наявності яких судом приймається рішення про зупинення кримінального провадження у суді першої інстанції.

Теоретичним підґрунтям наукової статті стали дослідження, пов'язані з організацією розшуку підозрюваних, обвинувачених, які переходять від слідства, проблеми кримінального провадження у суді першої інстанції, які викладені в наукових працях таких вітчизняних науковців Ю.А. Кричун, П.С. Степанова, Л.М. Лобойко, Ю. Мирошнеченка, В.О. Попелюшка, Х.Р. Тайлієвої, Є.О. Наливайка, І.С. Кривонос та ін.

Метою статті є здійснення теоретико-правового аналізу зупинення кримінального провадження під час підготовчого судового засідання та судового розгляду; дослідити аспект діянь у формі ухилення від слідства та суду, як умову зупинення судового провадження.

Виклад основного матеріалу. Під зупиненням провадження у судових стадіях, зазвичай, розуміється перерва на невизначений час в процесуальній діяльності суду (судді) по конкретній справі, обумовлена передбаченими законом обставинами, що починаються з моменту винесення рішення про зупинення і завершується ухваленням рішення про відновлення кримінального провадження [1, с. 130].

Ю.А. Кричун та П.С. Степанов відзначають: «зупинення судового провадження – це вимушена перерва у провадженні, за наявності підстав, що унеможливають проведення судового розгляду» [2, с. 41].

Зупинення судового розгляду, – як пише А.А. Сеньков – це процесуальне рішення, прийняте судом за своєю ініціативою або клопотанням сторін (сторони), або стан справи в частині переривчастості судового розгляду, обумовлене відсутністю достатніх правових умов для продовження судового процесу, з підстав, прямо вказаних у законі, на невизначений термін (до усунення цих обставин) [3, с. 16].

Презюмуємо, що відповідні наукові підходи до тлумачення цього правового явища є правильними та належними, кожне з яких по своєму відображають суть та значення зупинення кримінального провадження у суді.

У статті 335 КПК України вказано наявність двох підстав для зупинення судового провадження. І тут одразу варто уточнити, законодавець найменував дану статтю не «зупинення судового розгляду», а «зупинення судового провадження», що свідчить про універсальний характер даного інституту стосовно судового провадження у першій інстанції та судового провадження з перегляду судових рішень. До того ж, законодавцем у п. 24 ч. 1 ст. 3 КПК України нормативно закріплено: «судове провадження – кримінальне провадження у суді першої інстанції, яке включає підготовче судове провадження, судовий розгляд і ухвалення та проголошення судового рішення, провадження з перегляду судових рішень в апеляційному, касаційному порядку, Верховним Судом України, а також за нововиявленими обставинами» [4]. Однак, з огляду на тематику дослідження слід зупинитись на проблематиці зупинення кримінального провадження виключно у суді першої інстанції.

І.А. Малютін відзначає, «що лише у сукупності наявності підстави та необхідних умов дають можливість зупинити провадження в кримінальній справі» [5, с. 10], якщо підстави зупинення кримінального провадження відображають основу суть та призначення цього інституту, то такі

правові категорії, як процесуальний порядок та умови зупинення кримінального провадження є правовою основою втілення в життя системи підстав зупинення кримінального провадження. Вони покликані обґрунтувати законність та правомірність зупинення. Доречно, що у юридичній літературі дослідники виділяють загальні та спеціальні умови зупинення у стадії досудового розслідування.

На відміну від стадії досудового розслідування, де мають місце загальні та спеціальні умови зупинення кримінального провадження, у судовому провадженні варто розглядати лише спеціальні умови.

Слід відзначити, що у підготовчому провадженні передбачено процесуальну можливість зупинити кримінальне провадження, адже, – це «етап, який здійснюється за правилами судового розгляду» [9, с. 46]. Зокрема, Листом ВССУ з розгляду цивільних і кримінальних справ від 03.10.2012 р. «Про порядок здійснення підготовчого судового провадження відповідно до кримінально-процесуального кодексу України» роз'яснено таке: згідно зі ст. 335 КПК суд вправі зупинити підготовче провадження, якщо обвинувачений ухилився від явки до суду або захворів на психічну чи іншу тяжку тривалу хворобу, яка виключає його участь у судовому провадженні, до його розшуку або видужання [9].

Окрім того, суд на стадії підготовчого провадження, повинен дослідити всі докази, які обґрунтовують клопотання сторін чи інших учасників судового провадження щодо зупинення кримінального провадження, а саме «суд може використати докази для з'ясування як фактичних обставин, які входять до предмету доказування, так і тих, що мають виключно процесуальне значення» [12, с. 278], адже в іншому випадку «без дослідження необхідних доказів обґрунтованість прийнятих судових рішень залишається під сумнівом» [13, с. 116].

При цьому з огляду на положення абз. 6 ч. 4 ст. 291 КПК України впливає, що суд не має можливості досліджувати докази у підготовчому провадженні так як «надання суду інших документів до початку судового розгляду забороняється». А тому є очевидним, що вирішити питання про зупинення кримінального провадження з дослідженням доказів, що обґрунтовують підстави для такого зупинення, не можливо у цьому етапі судового розгляду.

Проте, одночасно у ст. 317 КПК України законодавець пише: «документи, інші матеріали, надані суду під час судового провадження його учасниками, судові рішення та інші документи і матеріали, що мають значення для цього провадження долучаються до обвинувального акта» [4].

В.О. Попелюшко з цього приводу зазначає: «якщо поняття «інші документи» законодавець мав на увазі й документи як один з видів доказів (ст. 99 КПК України), хоча прямого логічного зв'язку між даними термінами-поняттями не вбачається» [8, с. 45]. Це значить, що адвокат вправі подати клопотання про зупинення кримінального провадження з обумовлених КПК підстав, а суд в порядку ч. 3 ст. 314 КПК України, прийняти у підготовчому засіданні рішення щодо цього. Більше того, у ч. 3 ст. 314 КПК України за-

конодавець пише: «у підготовчому судовому засіданні суд має право прийняти такі рішення: п. 2) закрити провадження у випадку встановлення підстав». Це означає, що він досліджує докази з приводу цього.

При такому підході проблема, обумовлена тим, що суд не вправі досліджувати докази, зрештою і щодо підстав для зупинення кримінального провадження, нівелюється. Суд зобов'язаний дослідити ці докази. Вважаємо, що в даному випадку слід керуватись принципом безпосередності досліджень документів судом документів (ст. 23 КПК України) на виконання завдань кримінального провадження. В цьому проявляється догматичне начало зупинення кримінального провадження, яке полягає в тому що «існування догми права, вихідний пункт наповнення правової сфери догматичними ідеями та поняттями ... догма права в контексті діяльності виявляється структурованою відповідно до характеру окремого типу правової діяльності...», зрештою, «великі евристичні можливості властиві так звані діяльнісній парадигмі, суть якої полягає у визнанні будь якого соціального явища чи процесу вихідною аксіомою та принципом діяльності людини... діяльність у цьому сенсі – спосіб буття суспільства» [9, с. 55].

Л.Д. Ібрагімова зазначає, що оцінка доказів при прийнятті суддею рішення про зупинення судового провадження здійснюється по правилах оцінки інших доказів, окрім підстави коли обвинувачений захворів на іншу тяжку тривалу хворобу, де оцінка здійснюється формально [12, с. 117].

Однак, трапляються випадки у судовій практиці, коли суди ігнорують можливість застосування процедури зупинення кримінального провадження на підготовчому судовому провадженні, помилково мотивуючи це тим, що ч. 3 ст. 214 КПК України не передбачено такого рішення. До прикладу, Ухвалою Колегії суддів судової палати з розгляду кримінальних справ Апеляційного суду Херсонської області в Ухвалі справа № 667/8623/15-к від 26 квітня 2016 р. проголошено: «доводи прокурора, в частині того, що суд мав би оголосити розшук ОСОБА_1, відповідно до вимог ст. 335 КПК України, судовою колегією знаходиться безпідставними, оскільки вони не ґрунтуються на Законі так як ст. 335 КПК України, на яку посилається прокурор в обґрунтування оголошення обвинуваченого в розшук, визначає підстави зупинення судового провадження під час судового розгляду, де однією з підстав зупинення судового провадження є оголошення обвинуваченого в розшук. Частиною 3 ст. 314 КПК України не передбачено прийняття такого рішення як зупинення провадження» [13]. Однак завданням проведення підготовчого засідання в суді є надання можливості як стороні захисту так і обвинувачення подати наявні у них докази, у зв'язку з чим сторона захисту, зокрема, обвинувачений, підсудний позбавлений такої можливості через відсутність у судовому засіданні.

Окрім цього, характеризуючи діяння у формі ухилення від слідства та суду, як умову зупинення судового провадження, вбачається потреба більш повно дослідити дане питання так як

у фокусі зору теорії кримінального права наявні проблеми розмежування умисного від неумисного ухилення.

Трансформуючи напрацьовані теоретиками дослідження щодо становлення сутності «ухилення» з площини кримінального права в площину кримінального процесу, зверну увагу на такі аспекти: «ухилення полягає в тому, що обвинувачений чи «підозрюваний зник, тобто скоїв умисні діяння» [15, с. 379] дію, зокрема яка «в кримінально-правовому розумінні є свідомо опосередкована активна одиниця діяльності» [16, с. 104], що «направлені на ухилення від слідства» [15, с. 379] чи суду та «може вчинятися як з прямим, так і з непрямим (побічним) умислом, при цьому прямим умислом повинна охоплюватись хоча б якась частина діяння, що вчиняється, а також його злочинного наслідку, мотиви ухилення, ... можуть бути різними, однак, на кваліфікацію злочину вони не впливають» [16, с. 6]. Метою ухилення «підозрюваного є ухилення від кримінальної відповідальності» [17, с. 112] та «може бути як настання якогось одного конкретного наслідку, так і, в деяких випадках, декількох наслідків. При цьому все буде залежати від обізнаності винної особи» [16, с. 6], що має вираз саме «в дійсному усвідомленні особою протиправності вчинюваної дії або бездіяльності» [18, с. 104], а також «бажання досягнення того чи іншого результату» [16, с. 6]. Однак, попри те, що «завжди існує відповідний ступінь усвідомленого наміру» [19, с. 528], все матиме вирішення лише у ключі «інтелектуального та вольового моментів умислу» [16, с. 6].

Слід відзначити, що «юридична винність означає певний легітимний статус, який набуває людина в результаті доведеного обвинувачення її в тому чи іншому правопорушенні» [20, с. 22]. Більше того В.П. Шевчук відзначає, що «вина в процесуальних порушеннях виражається у формі не тільки умислу, але й необережності» [23, с. 194]. Зрештою, якщо «вина є умовою кримінальної відповідальності» [18, с. 98], тоді вина має братись до уваги і при не виконанні процесуальних обов'язків учасниками провадження, хоч і «проблема вини має своє загострення в процесуальному праві» [24, с. 25]. Тож «коли особа свідомо переховується від органів слідства та суду – це обумовлює можливість її затримання чи обрання щодо неї більш суворого запобіжного заходу» [25, с. 102], а також можливості визнавати докази, що нею будуть подані в подальшому недопустимими. Щоб визнати їх такими потрібно доказати «ступінь впливу таких порушень на достовірність отриманої інформації» [26, с. 194]. Водночас «умовою прийняття рішення про недопустимість відомостей про обставини злочину при вчиненні умовно-оцінних правопорушень є встановлення наслідків, тобто завданої об'єкту шкоди, та їх причинного зв'язку з діянням» [26, с. 194].

Як визначити форму умислу «коли підозрюваний відомий, але невідоме його місцеперебування та він не має мети переховуватися від органів слідства та суду з метою ухилення від кримінальної відповідальності» [27, с. 102]. На нашу думку, це ще не означає, що підозрюваний не має на меті переховуватись від слідства

та суду, це свідчить про те, що слідчі органи не встановили належним чином місцеперебування підозрюваного чи обвинуваченого.

Звичайно, органам слідства в деяких випадках важко довести факт умисного ухилення від слідства та суду, однак залежно від причини, через які місце перебування підозрюваного (обвинуваченого) невідоме виникають різні юридичні наслідки – відзначає Е.К. Черкасова [1, с. 132; 22, с. 112]. І.С. Кривонос зазначає: «якщо ж особа не вчиняла активних дій з метою ухилення від органів слідства, а місце її перебування невідоме за інших причин, перебіг строків давності не зупиняється, а тому після їх спливу кримінальне провадження підлягає закриттю» [19, с. 113]. Тому ця особа завжди зацікавлена щоб не було встановлено її місцеперебування. В даному випадку завдання слідчого – «зібрати докази, що підтверджують, що підозрюваний саме переходить від слідства, а не перебуває в лікарні чи відраджено» [19, с. 378-379]. Всупереч усьому, «практика свідчить про те, що орган досудового слідства, як правило, не збирає докази, спрямовані на встановлення причини відсутності обвинуваченого» [19, с. 113].

Також Верховний Суд України звертає увагу на інтелектуальний момент умислу відзначаючи: «зазначена особа усвідомлює, що в неї вже виник юридичний обов'язок постати перед слідством або судом, однак вона ухиляється від виконання такого обов'язку» [14]. Однак, Р.В. Вереща та Л.Л. Сулим відмічають «наявність можливості усвідомлювати та передбачити певні обставини означає, що, по-перше, об'єктивна ситуація надавала суб'єкту відповідну інформацію, по-друге, у самого суб'єкта не було ніяких перешкод до сприйняття і усвідомлення цієї інформації» [20, с. 109]. Можна стверджувати, що при ухиленні обвинуваченого (підозрюваного) від слідства та суду у нього наявна можливість усвідомлювати та передбачити юридичний обов'язок постати перед слідством та судом, проте він ухиляється від такого обов'язку, свідомо ігнорує юридичну значущість подій щодо нього.

Верховний Суд України у своїх постановках дійшов висновку, що «на особу, яка вчинила злочин, законодавством не покладається обов'язок самовикриття, а тому, якщо вона до моменту виникнення вказаного обов'язку, в порядку реалізації конституційного права на свободу пересування, змінила місце свого проживання (навіть і з метою уникнення кримінальної відповідальності), про юридично значуще ухилення від слідства говорити не можна» [14]. В юридичній літературі відзначають: «хоча й закон прямо не передбачає, який процесуальний статус особи, стосовно якого порушена кримінальна справа, однак, враховуючи, що йдеться про особу, до якої застосовано, процесуальний захід, що обмежує її свободу пересування, існують підстави вважати, що дана особа є підозрюваною у вчиненні злочину» [28, с. 228]. Дослідники сходяться на думці: особа «не може називатись підозрюваною, якщо їй не оголошено про підозру» [28, с. 228; 29, с. 60].

І.С. Кривонос, зазначає, що «підтвердженням факту обізнаності особи щодо відкриття стосовно неї кримінального провадження є вручення їй письмового повідомлення про підозру у відповід-

ності до ст. 278 КПК» [19, с. 112] чи вручення копії обвинувального акта згідно п. 3 ч. 4 ст. 291 КПК України.

Також цитуючи Т. Фулей відзначимо: «свобода від самовикриття як засада кримінального провадження охоплює ряд суб'єктивних прав: право мовчати (не говорити нічого) як з приводу підозри чи обвинувачення, так і з будь-яких інших питань, які, наприклад, можуть стати підставою для підозри, право відмовитися відповідати на запитання, право не свідчити проти себе, право бути поінформованим про ці права тощо» [26, с. 108].

Проте слід погодитись з позицією Верховного Суду України, що «при з'ясуванні, які дії особи мають визнаватись юридично значущим (а не просто фактичним) ухиленням від слідства або суду, треба враховувати, крім усього іншого, кримінально-процесуальний статус особи, яка вчинила злочин» однак не завжди «це має бути особа, яка в установленому порядку визнана підозрюваним або обвинуваченим» та слід підкреслити «та яка зобов'язана з'являтися до правозастосовних органів за викликом, перебувати в межах їх досяжності» [14].

В межах другої підстави зупинення судового провадження спеціальною умовою зупинення можна вважати наявність психічної хвороби, іншої тяжкої тривалої хвороби і те, що ці хвороби повинні виключати участь обвинуваченого в судовому розгляді, що було предметом дослідження у попередньому розділі. Крім того, І.А. Малютін визначає, як умову, ще й те, «що хвороба обвинуваченого виключає закриття справи або застосування примусових заходів медичного характеру» [5, с. 7].

Як спеціальну умову зупинення судового провадження слід виділити і процес зупинення за наявності двох або більше обвинувачених, коли підстави зупинення провадження стосуються не всіх. Суддя має право виділити справу щодо таких обвинувачених на підставі ст. 334 КПК України. При цьому, як відзначає В.О. Попелюшко, «це не повинно негативно відбитися на всебічності, повноті та об'єктивності дослідження та вирішення справи» [27, с. 23]. Також, В.В. Козій обґрунтовує застосування підстав для виділення та об'єднання кримінальних проваджень в контексті дотримання принципу законності [27, с. 296].

Зупинення судового розгляду з підстави важкої тривалої хвороби може «бути вирішене лише при наявності висновку судово-психіатричної експертизи про тимчасове психічне захворювання обвинуваченого, чи висновку судово-медичної експертизи або довідки лікаря про тяжке тимчасове фізичне захворювання обвинуваченого» [5, с. 8].

Наступною спеціальною умовою, слід вважати те, що розшук обвинуваченого, який ухилився від суду, оголошується ухвалою суду, а також, те що організація виконання її доручається слідчому та/або прокурору. З цього приводу Є. Наливайко відзначає, що «це складні процесуальні шляхи оголошення судом у розшук підозрюваного (обвинуваченого) після повернення обвинувального акта відносно нього чи в разі переховування такої особи під час направлення обвинувального акта до суду» [31, с. 133]. Вже склалась судова практика: «суд виконує дії, передбачені ст. 323 КПК України, після чого доходить висновку про те, що належного встановлення місця проживання особи під час досудового розслідування здійснено не було, і це тягне за собою порушення п. 3 ч. 2 ст. 291 КПК України» [31, с. 133]. С.Б. Фомін відмічає, що «повернення обвинувального акта прокурору для усунення недоліків не відновлює досудове розслідування, а обвинувачений не перетворюється знову у підозрюваного, з іншого боку – матеріали досудового розслідування, у тому числі й ті, які необхідні для організації подальшого розгляду, знаходяться у прокурора, новий обвинувальний акт не може бути направлений до суду, оскільки вручення його копії обвинуваченому об'єктивно є неможливим, а відсутність розписки обвинуваченого про отримання його копії є порушенням ст. 291 КПК України і підставою для повторного повернення обвинувального акта прокурору» [32, с. 306].

Зокрема, в Ухвалі Апеляційного суду Херсонської області, справа № 667/8623/15-к від 26 квітня 2016 р. колегією суддів встановлено факт: «обвинувальний акт не відповідає вимогам пунктів 5,6,9 ч. 2 ст. 291 КПК України. В обвинувальному акті, щодо ОСОБА_1 викладено фактичні обставини кримінального правопорушення, зазначено правову кваліфікацію кримінального правопорушення, проте відсутнє формулювання обвинувачення. Пунктом 13 ч. 1 ст. 3 КПК України визначено, що обвинувачення – є твердження про вчинення певною особою діяння, передбаченого законом України про кримінальну відповідальність, висунуте в порядку, передбаченому цим Кодексом. Обвинувальний акт такого твердження відносно ОСОБА_1 не містить, з чим також погоджується судова колегія. Також колегія суддів прийшла до висновку, що фактично місце проживання обвинуваченого належним чином не встановлено, тому прийняте судом першої інстанції рішення про повернення обвинувального акта прокурору через його невідповідність вимогам ст. 291 ч. 1 п. 2 КПК України є обґрунтованим» [33].

Відтак, якщо місцеперебування особи не відоме значить вона ухиляється від слідства та суду. Верховний Суд України відзначає, що «особою, яка ухиляється від слідства або суду, визнається відома цим органам особа (що підтверджується матеріалами кримінальної справи) як така, що вчинила певний злочин і здійснила дії з метою переховування місця свого перебування від слідства або суду» [16]. Тому доцільно підтримати позицію С.Б. Фоміна щодо внесення таких доповнень до положень КПК: «у разі якщо місцезнаходження обвинуваченого стає не відомим у період повернення обвинувального акта прокурору, прокурор звертається до суду, який повернув обвинувальний акт із клопотанням про оголошення обвинуваченого у розшук» [32, с. 306].

Своєю чергою, відповідні аналізовані спеціальні умови є водночас складовою процесуального порядку зупинення судового провадження. Зокрема, В. Вапнярчук розділяє під таким процесуальним порядком «процесуальну форму ... окремої дії, ... окремого інституту, стадії чи провадження» [34, с. 218]. Видається, що це певний правовий режим. До прикладу, О. Захарова відзначає: «основою правового режиму є методи та способи правового регулювання, які формують та підкреслюють своєрідність або відмінність од-

ного провадження від іншого» [35, с. 116]. До речі, І.О. Гаїдамака ототожнює його з процесуальним порядком [36, с. 120-126]. Своєю чергою «правозастосовний режим як різновид правового режиму виражає порядок здійснення застосування права на підставі процесуальних норм така процедура складається із трьох стадій (фактична, юридична, ухвалення рішення)» [36, с. 116]. Відповідний стадійний порядок є актуальним і для зупинення судового провадження.

Результати дослідження. Проаналізувавши теоретично-правові та практичні проблеми зупинення кримінального провадження у суді першої інстанції, та з метою запобігання помилок при

прийнятті судом рішення з відповідних питань, вважаємо за доцільне запропонувати внести зміни у ч. 3 ст. 214 КПК України такого змісту: **«У підготовчому судовому засіданні суд має право прийняти такі рішення: 6) про зупинення судового провадження у випадку встановлення підстав передбачених статтею 335 цього Кодексу».**

Також в межах викладених доводів вважаємо що, ухилення в чинній нормі ст. 335 КПК України повинно бути викладено законодавцем, як умисне ухилення від слідства та суду, яке може бути класифіковане на пряме чи непряме, в залежності від усвідомлення особою своїх дій (бездіяльності).

Список літератури:

1. Черкасова Е.К. Основания для приостановления производства на судебных стадиях: вопросы правового регулирования: юридическая наука и правоохранительная практика / Черкасова Е.К. – № 4(38). – 2016 р.
2. Кричун Ю.А. Проблемні питання зупинення судового провадження / Кричун Ю.А., Степанов П.С. // Держава та регіони. – 2015. – С. 41-45.
3. Сеньков А.А. Отложение и приостановление судебного разбирательства как общие условия: автореферат диссертации на соискание ученой степени кандидата юридических наук. Специальность 12.00.09 – уголовный процесс, криминалистика; оперативно-розыскная деятельность / А.А. Сеньков; Науч. рук. С.М. Даровских. – Челябинск, 2011. – 27 с.
4. Кримінально-процесуальний Кодекс України від 13 квітня 2012 року [Електронний ресурс] // Зі змінами та доповненнями станом 14.04.2017 р. – Режим доступу до ресурсу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>
5. Малютін І.А. Підстави та процесуальний порядок зупинення попереднього розслідування: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юр. наук «кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність» / Малютін І.А., 2000. – 20 с.
6. Лобойко Л.М. Стадії кримінального процесу: навч. посіб / Л.М. Лобойко – К., 2005. – Ст. 11-13.
7. Мирошнеченко Ю. Проблеми судового розгляду в кримінальному провадженні: організаційно-підготовчий аспект / Мирошнеченко Ю. // Слово національної школи суддів України: Наукові статті за тематикою конференції № 4(5). – 2013. – С. 139-144.
8. Попелюшко В.О. Формування кримінальної справи на стадії судового провадження / Попелюшко В.О. // Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ, № 1. – 2013. – С. 44-49.
9. Про порядок здійснення підготовчого судового провадження відповідно до кримінально-процесуального кодексу України [Електронний ресурс] // Лист ВССУ з розгляду цивільних і кримінальних справ від 03.10.2012 р.: № 223-1430/0/4-12 – Режим доступу до ресурсу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/v1430740-12>
10. Тайлієва Х.Р. Використання доказів у рішеннях суду під час здійснення підготовчого провадження у першій інстанції / Х.Р. Тайлієва // Право і суспільство. – 2015. – № 2. – С. 273-280. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Pis_2015_2_47
11. Крушинський С.А. Проблеми подання доказів на стадії підготовчого провадження в суді першої інстанції / Крушинський С.А. // Слово національної школи суддів України. – 2015. – С. 110-118.
12. Ибрагимова Л.Д. Процесуальная форма приостановления производства по делу в ходе и по итогам реализации предварительных слушаний / Ибрагимова Л.Д. // Вопросы криминального процесса и криминалистики. – 2012. – С. 114-118.
13. Ухвала апеляційного суду Херсонської області, справа № 667/8623/15-к від 26 квітня 2016 р.
14. Постанова Верховного Суду України № 5 1ксл56 від 19 березня 2015 р. [Електронний ресурс] // Текст якої друкує «Закон і Бізнес» 02.05.2015 р. / Постанова Верховного Суду України № 5 1ксл56 від 19 березня 2015 р.
15. Смирнова А.В. Интеллектуально-вольові ознаки співучасників ухилення від сплати податків, зборів та інших обов'язкових платежів / Смирнова А.В. // Актуальні проблеми держави і права. – 2010. – С. 325-329.
16. Наливайко Є.О. Проблемні питання повідомлення особі про підозру та зупинення досудового розслідування / Є.О. Наливайко // Публічне право. – 2013. – № 1. – С. 375-280. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/pr_2013_1_53
17. Катеринчук К.В. Суспільно небезпечне діяння (дія чи бездіяльність) як ознака об'єктивної сторони злочинів проти здоров'я особи [Електронний ресурс] / Катеринчук К.В. // Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ. – 2015. № 1. – С. 100-117 – Режим доступу до ресурсу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nvknuvs_2015_1_14
18. Кошевський В.С. Суб'єктивна сторона ухилення від сплати страхових внесків на загальнообов'язкове пенсійне страхування / Кошевський В.С. // Часопис Академії адвокатури України. – 2012. – С. 8.
19. Кривонос І.С. Зупинення досудового розслідування у випадку якщо підозрюваний переховується від органів слідства та суду в контексті нового КПК України / Кривонос І.С. // Вісник ХНУВС. – 2012. – № 3. – С. 360-365.
20. Вереша Р.В. Філософія вини [Електронний ресурс] / Вереша Р.В. // Вісник Академії адвокатури України том 12 число 2(33). – 2015. – Режим доступу до ресурсу: file:///C:/Users/Lenovo/Downloads/vaau_2015_12_2_14.pdf
21. Sommer C.D. Мораль ХХІ века [Текст] / С.Д. Соммер; пер. с исп. – М.: Изд. дом «София», 2004. – 528 с.
22. Мелякова Ю.В. Категорії «вина» і «винність»: особливості моральної та правової інтерпретації / Мелякова Ю.В. // Вісник Національної юридичної академії України імені Ярослава Мудрого / № 8. – 2011. – С. 19-27.
23. Шевчук В.П. До питання про критерії класифікації порушень кримінально-процесуального закону / В.П. Шевчук // Актуальні проблеми держави і права. – 2011. – Вип. 60. – С. 193-198. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/apdp_2011_60_27

24. Горелкіна К.Г. Зупинення і закінчення досудового розслідування / К.Г. Горелкіна, Ю.І. Азаров // Курс лекцій з кримінального процесу за новим Кримінальним процесуальним кодексом України (Особлива частина), 2012 р. – 102 с.
25. Альперт С.А. Субъекты уголовного процесса [Текст] / С.А. Альперт; Нац. юрид. акад. України ім. Я. Мудрого. – Х.: Нац. юрид. акад. України ім. Ярослава Мудрого, 1997. – 60 с.
26. Фулей Т. Свобода від самовикриття як засада кримінального провадження / Т. Фулей // Слово Національної школи суддів України. – 2013. – № 2. – С. 107-115. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/cln_2013_2_15
27. Попелюшко В.О. Судовий розгляд кримінальної справи // Навчальний посібник. – К.: Кондор, 2006 р. – 234 с.
28. Козій В.В. Підстави для об'єднання та виділення кримінальних проваджень у контексті засади законності / Козій В.В. // Вісник Запорізького національного університету, № 4(2). – 2014. – С. 289-297.
29. Макарчук В.Я. Поняття та юридико-психологічні особливості формування внутрішнього переконання судді / В.Я. Марчак // Європейські перспективи. – 2013. – № 5. – С. 83-88.
30. Бобечко Н.Р. Оцінка доказів судом апеляційної інстанції у кримінальному провадженні / Н.Р. Бобечко // Часопис Академії адвокатури. – 2013 р. – С. 14.
31. Наливайко Є.О. Розшук та видача підозрюваного (обвинуваченого) / Є. Наливайко // Науковий часопис Національної академії прокуратури України. – 2016. – № 4(12).
32. Фомін С.Б. Окремі аспекти розшуку осіб, які ухиляються від органів досудового слідства та суду / Фомін С.Б. // Порівняльно-аналітичне право, № 5. – 2016. – С. 305- 307.
33. Ухвала Апеляційного суду Херсонської області, справа № 667/8623/15-к від 26 квітня 2016 р.
34. Вапнярчук В. Щодо поняття кримінального процесу та його внутрішньої структури / В. Вапнярчук // Вісник Національної академії правових наук України. – 2013. – С. 2116-224.
35. Захарова О. Відновлення втраченого провадження: порівняльний огляд Українського процесуального законодавства / О. Захарова // Національний юридичний журнал: теорія і практика. – 2016. – С. 116-121.
36. Гайдамака І.О. Правовий режим: поняття та види / Гайдамака І.О. // Державне будівництво та місцеве самоврядування, випуск № 15. – 2008. – С. 120-126.

Отчак Н.Я.

Львовский государственный университет физической культуры

Малицкая Н.В.

Львовский национальный университет имени Ивана Франко

ПРОЦЕССУАЛЬНИЙ ПОРЯДОК И УСЛОВИЯ ПРИОСТАНОВЛЕНИЯ УГОЛОВНОГО ПРОИЗВОДСТВА В СУДЕ ПЕРВОЙ ИНСТАНЦИИ

Аннотация

В статье рассматривается вопрос специфики приостановления уголовного производства в ходе судебного разбирательства. Определены процессуальный порядок и условия приостановления уголовного производства. Кроме этого, охарактеризованы деяния в форме уклонения от следствия и суда, как условие остановки судебного производства и исследованы данный вопрос через призму проблем теории уголовного права. Проанализированы теоретико-правовые и практические проблемы остановки уголовного производства в суде первой инстанции. В результате аргументации изложенных позиций, предложены пути оптимизации действующего уголовно-процессуального законодательства.

Ключевые слова: судебное разбирательство, подготовительное производство, приостановление судебного производства, уклонение от следствия и суда, специальные условия приостановления.

Otchak N.Ya.

Lviv State University of Physical Education

Malitska N.V.

Lviv National University named after Ivan Franko

PROCEDURAL ORDER AND CONDITIONS OF SUSPENSION OF CRIMINAL PROCEEDINGS IN THE COURT OF FIRST INSTANCE

Summary

The article deals with the specificity of stopping the criminal proceedings during the trial. The procedural procedure and conditions for stopping criminal proceedings are determined. In addition, the act describes an act of evasion from the investigation and the court as a condition for stopping the trial and explores this issue through the prism of the problems of the theory of criminal law. The theoretical-legal and practical problems of stopping of criminal proceedings in the court of first instance are analyzed. As a result of the argumentation of the stated positions, ways of optimizing the existing criminal-procedural legislation are proposed.

Keywords: court proceedings, preparatory proceedings, suspension of court proceedings, evasion of trial and court, special conditions of stay.